

בשבי-ציון

דליה בפתח הצדיף על חוף הים, בשבי-ציון, בו בילתה את נעוריה ובו מתגוררת משפחתה. היא נראית בתמונה בחברתם של ילדי השכנים וקרובי משפחתה בתלבושת ספורטאית, אותה היא מעדיפה על כל תלבושת.

בפאריס

דליה בסרטה האחרון — מישחק האמת בבימוי רוברט חוטיין. התמונה צולמה בבית-קפה פאריסי, בו מתרחש חלק מעלילת הסרט. דליה לבושה בשימלת-ערב מתוצרת ז'ור, שניתנה לה במתנה על-ידי בית-האופנה.

שחקנים לא יכולים לחיות חיי-בית שקטים. הוא עושה את זה בלי שום בעיות." **פאסקל פטי** — "הבחורה הקטנה ביותר שראיתי בעולם. פיצפונת מותק." **ריברט חוטיין** — "אהד הבמאים הגדולים בצרפת. הבמאי הראשון שמשמש עבד איתי על כל רגע בסרט, הסביר לי כל פרט ולא התעייף. ידע שאינני יודעת צרפתית, והשתדל לעזור לי. אדם סימפאטי מאוד. מקווה לעשות איתו עוד סרטים." **דליה לביא** — "הזמינו אותה לי פסטיבאל בקאן, אבל הפסטיבאל בשבי-ציון יותר מוצא חן בעיניה. לא רוצה שיקראו לה בריגיט בארדו מס' 2. תמיד היתה בזכות עצמה. מה שהדביקו לה, זה לא בי אשמתה. מרוצה מאוד מהעבודה. זה נותן לה סיפוק. רוצה ללמוד ולהכיר את עולם הקולנוע. חושבת שלעולם לא מכירים את זה מספיק. תמיד יש הפתעות חדשות. עד עכשיו עשתה רק סרטים טובים, ומקווה שתמשיך. הקליטה כבר בפאריס תקליט בו היא שרה שירים ישראליים, כמו הסלע האדום והשריונים יצא, בלתי גיטארה. בצרפת לא עושים הרבה סרטים מוסיקאליים, אבל אם יציעו לה לא תתנגדי. לא חושבת בכלל לעזוב בחודש הקרוב את שבי-ציון. אפילו לא לנסוע למשפט אייכמן. למה לי לעיף את העיניים שלי על פרוץ מלולך כזה?"

אבל הם ידעו עברית. לימדתי אותם כל יום מילה חדשה. ועכשיו אפשר לשמוע באולפנים שחקנים אומרים: שלום! תודה רבה! נמאס לי לעבוד! אני רעב! רוצה הביתה! הם גורא מתפעלים מזה. זה בש"כילם — כמו סינית בשבילנו."

כ.ב. בלמונדו — וכל השאר

דליה היא הספיקה כבר להכיר את כולם. זה הנה מה שהיא חושבת עליהם: **בריגיט בארדו** — "הכרתי אורח בסטודיו בולון, כשהופיעה בסרט ה'אוהבים הידועים של מישל בוארון. היא עושה שם סקצים קצרים עם אלון דיילון. היא מאוד טבעית, וספונטאנית, ורגועה מאוד. לא שוחחתי עימה, אומנם, על מה שעבר עליה, אבל החצי ממה שכותבים עליה זה שקר. ביתור זה שהיא מתחילה עם כל הבחורים. היא פשוט היתה נשואה לי בחור חולה ולא פלא שלא יכלה לחיות עימו. מקומו לא בבית." **פייר בראסר** — "שיחקתי עימו בקאנדי. גאון. כמו כל גאון, קצת משוגע. שותה המון ותמיד שיכור. יודע שהוא שחקן גדול ומזלזל במישחק. הוא לא אשם. אשם הקהל שעשה אותו אליל." **ז'אן פול בלמונדו** — "ידיד טוב שלי. כישרון טבעי גדול מאוד. בחור נחמד, נשוי עם שני ילדים. בדרך כלל

יוסי, בן ה-13 אשר לחגיגת הבר-מצוה שלו, שנערכה השבת, באה דליה במיוחד מצרפת. לדעתה של דליה, יוסי הוא בעל כישרון קומי יוצא מגדר הרגיל. "הוא הדני קיי של המשפחה", היא אומרת בחיזוק.

עם האח

אפרת ומתלבשת עד 12 בצהריים. ומאז עד שבע בערב — מסריטים. בערב היא מכינה ארוחת-ערב, כמו ידיה. כאשר אינה עסוקה בהסרטה, היא עובדת בתור זבנית באחת מחנויות הקונפקציה של בעלה, כמו בני-אדם רגילים. מה יש? יש הרבה שחקנים שיש להם עבודות מהצד, והקהל לא יודע על זה. פיטר ואן אייק, למשל, איתו הופעתי בסרט חג ספרדי, או מחוץ לזה שהוא שחקן, הוא מורה לארכי-אולגיה. מי יודע מזה?" עתה גם הזמן לברר מה האמת בכל ה'סיפורים אודותיה שהציפו את העתונות. תקרית הביקני בפסטיבאל בריו, למשל: "זה הכל תכסיס של הפירסומת. לא ביקשתי פירסומת כזאת, אבל עשו לי. תפסו אותי כשאני מחזיקה את הביקני — מי שלבש ביקני יודע שמוכרחים להחזיק אותו כשיוצאים מהבריכה." או הסיפור על הריב שהיה לה עם מאר' טין קארול, בסרט ערב על החוף: "שטויות. דחקא התידדתי איתה מאוד. היא נתנה לי הרבה עצות טובות, בזמן

עם האחות

מיכל, בת ה-10, אחותה הצעירה של דליה, רוכנת אליה מאחורי גבה, שעה שדליה משוחחת עם האורחים הרבים שנאספו בביתה. מיכל, שיפיה אינו נופל מזה של דליה, טוענת: "אני לא אחיה שחקנית קולנוע!"